

Mk; 16:9-16.

A húsvét egy hihetetlen jó hírnek az ünnepe. Ez a jó hír pedig nem más mint: Van feltámadás! Az élet a koporsóval nem ér véget. A halottak majd újra életre kelnek. Megtört a halál abszolút hatalma, kiderült, hogy Isten életakarata hatalmasabb, mint a koporsó fogsága. A húsvét azt hirdeti, Isten ki tud szabadítani a halálból, és az élet után új élettel is meg tud ajándékozni. A húsvét tehát igazi örömnep, az élet ünnepe, melyen diadalt ülhettek a múlandóság felett, mert a húsvét ezt hirdeti a halandó embernek: Örüljete, mert a ti ellenségeitek, a halál legyőzött.

Csak hogy nehéz az embernek csakugyan szívből örülni, mivel más a húsvét üzenete és más az emberi tapasztalat. Az emberi tapasztalat az, hogy az elmúlt héten is háromszor kellett ravatalnál megállni. Háromszor kellett szeretett emberektől, édesapáktól, férjektől végső búcsút venni. Az emberi tapasztalat az, hogy a halál elragadja szeretteinket, s többé ők számunkra nincsenek. Többé nem elérhetőek, mert a halál nem adja vissza azt, amit egyszer zsákmányul ejtett. S az emberi tapasztalat azt sugallja, hogy előbb-utóbb a halál minket is elkerülhetetlenül utolér, és bezár örökre a sír sötétjébe. – Ez az általános emberi tapasztalat, mellyel minden ember találkozik életében, s mely olyan vigasztalanná, kilátástalanná teszi a földi életet.

Isten azonban nem akarja, hogy a földi élet kilátástalan és vigasztalan legyen. Isten nem akarja, hogy a földi életet céltalanul, vagy csak a pillanat örömeit kergetve, vagy nyomasztó gondolatokkal és halálfélelemben töltsük. Ezért Isten adott az emberiségnek egy másik tapasztalatot is: Jézus feltámadt húsvét reggelén a halálból. Feltámadt, méghozzá testestől, lelkestül, teljes egészében. Számunkra ez egy értelmezhetetlen és hihetetlen csoda. Annyira más, mint a szokásos tapasztalataink, hogy hajlamosak vagyunk a feltámadás hírét kétkedve fogadni. Így fogadták e hírt a tanítványok is, mikor magdalai Mária elmondta nekik, hogy találkozott a feltámadottal. De így fogadták a hírt – zavarodottan és félelemmel – az asszonyok is, akik először értesültek róla. És így tovább. Szinte mindenki kétkedve fogadta a többi evangéliumok beszámolója szerint is, aki csak hallott róla. A feltámadás híre elsőre nem örömet, hanem kételyt ébresztett.

Miért is? Mert az ember Oly nehezen tudja elhinni, hogy Isten valami jót akar adni nekünk. Olyan nehezen hisszük el, hogy valami jobbat akar nekünk a jövőben annál az Isten, mint amit a jelenben látunk. A bűnös ember nehezen tételez fel jót az Istenről, mert lelke legmélyén érzi, hogy a szent Istentől élete alapján nem a jutalmat érdemli. Ezért olyan magas a hitelenség fala az emberben. És a hitelenségnek e falát csak egy valami tudja áttörni: a feltámadott Úrral való személyes találkozás.

Az asszonyok, mikor az angyaltól hallják a jó hírt, remegnek és félnek. De mikor Mária Jézussal találkozik, a feltámadás hírvivője lesz. A tanítványok, mikor Máriától hallják a hírt, azt gondolják, üres fecsegés. De mikor Jézus jelenik meg nekik, tanítványokból apostolokká, a feltámadás hirdetőivé lesznek. – Azt látjuk tehát, hogy a feltámadás híre megelőzi a feltámadottal való találkozást, de az igazi hithez, az örülni tudó hithez bár szükséges, de kevés a hír. A hit csak akkor lesz teljessé, ha nem csak hallasz arról, hogy Jézus feltámadt, hanem ha saját tapasztalatot is szerzel arról, hogy ő él, azaz, ha te is találkozol Vele, a feltámadottal.

Ezért figyeljünk is most, ebben az ünnepben, ne csak a feltámadásra. Ne csak arra, hogy Isten milyen mennyei gazdagsággal és örökélettel akar megajándékozni minket. Ne csak arra, hogy a húsvét hirdeti, hogy Isten nem hagy a sírban, nem felejt a koporsóban minket. Hanem figyeljünk most magára a feltámadott Úrra, Jézus Krisztusra!

Az Ő feltámadásának hírét valamennyien hallottuk. Milyen érzéseket ébresztett benned e hír? Lehet fecsegésnek tartottad, mint a tanítványok, s még ma sem igazán hiszed, hogy ez megtörténhetett volna. Vagy azt gondold, hogy, ha történt is ott valami, akkor sincs köze a te életedhez, s hideg szívvel, közönyösen fogadod a hírt. De vagyunk itt sokan, akik életének öröme ez a hír. Vagyunk itt sokan, akik ebből merítünk vigaszt és bátorítást, akár a gyászban, akár a halálfélelemben. Vagyunk itt sokan, akiknek a mindennapi tevékenységét, a szavainkat és tetteinket befolyásolja, sőt meghatározza ez a hír. S tudod miért? Mert vagyunk itt sokan, akik nem csak a hírt hallottuk, de találkoztunk is a feltámadott Jézussal, s e találkozásban megváltozott e hírnek a hírértéke. A kételkedést keltő hírből örömhír lett a találkozásban. Vagyunk itt, akik átérték Jézussal a találkozást. Mert ő él, és lehet vele találkozni ma is. Hogy hogyan? Ha mind elmesélnék, akik találkoztunk, biztos, hogy egy kicsit mind más történet lenne. Ahogy más volt magdalai Máriának, és más volt a tanítványoknak is a története, találkozásuk. Nekem kb. két hete mesélte el valaki, ahogy találkozott Jézussal ebben a legutóbbi böjtben. Hogy történt? Egyszerűen megfogadta e testvérünk a böjti prédikációban elhangzott tanácsot: „Adj minden nap életedből egy kis időt Jézusnak. Ne csinálj ebben az időben semmit, csak légy csendben jelen az Úr számára!” – És ez a testvérünk megtapasztalta, ahogy e csöndben Jézus belépett az életébe. Meglátta a feltámadt Urat, ahogy előtte már keresztyének milliói az elmúlt kétezer évben. Csoda is ez, meg nem is. Nem csoda, hisz Jézus él, és jelen van. Miért ne lehetne találkozni vele. De mégis csoda is, mert csoda és Isten kegyelme az, ha a szent Isten megajándékoz bennünket a hit látásával, s engedi, hogy mi, gyarló emberek meglássuk az ő titokzatos, lelki jelenlétét.

A tanítványok megkapták ezt az ajándékot, sőt, ők még testben is láthatták az Urat. De igazában nem az az érdekes, hogy testben vagy nem testben. Hanem az, hogy ennek a találkozásnak mi a tartalma. A találkozás tartalma a fontos. Mert Jézus ebben a találkozásban megszólítja az embereket. S e találkozásoknak a közös tartalma az, hogy apostollá teszi őket, azaz küldötté, azzal a küldetéssel, hogy menjenek, és hirdessék az embereknek a jó hírt, a feltámadást és az örökéletet. Mindenkinek ez a dolga, aki találkozott már Jézussal. Mindenkinek, aki jogosan hívja magát keresztyénnek. Hisz mind a négy evangélista feljegyezi, hogy Jézus küldetést adott feltámadása után arra nézve, hogy elmondják a

feltámadást. Márknál pedig kifejezetten ez az egyetlen parancs, amit Jézus követőinek ad feltámadása után: „hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!”

Ehhez képest elképesztő némely magukat keresztyénnek való emberek restsége az evangélium hirdetésében. Sokan vannak, akik mindent szívesebben megtesznek, mint hogy az evangéliumot hirdessék. Eljárnak istentiszteletre, megszentelik az Úr napját. Nem tartanak maguknak direkt bálványokat, és nem veszik hiába szájukra az Úr nevét. Tisztelik szüleiket, védik az életet, hűséges házastársak, s nem lopják el másnak a tulajdonát. Igyekeznek megtartani mindazt, amit Mózes kapott Istentől a hegyen, de a feltámadt Úr parancsát figyelmen kívül hagyják, nem hirdetik, hogy Jézus él, és örökéletre hív. Jó emberek az ilyenek, de – kérdem én, ha pont Jézusnak nem engedelmessé válnak – mitől keresztyének? Hisz a tízparancsolatot a zsidók is igyekeznek megtartani. A keresztyéneknek viszont Jézus parancsát kéne teljesíteni. Mert Jézust a szívünkbe fogadni nem azt jelenti, hogy Jézus majd egyszerűen ott ül a szívünkben. Így csak az a kis óvodás képzelte, akit a gyermek-misszionárius felszólított, hogy fogadd be szívedbe Jézust, de ő csak ingatta a fejét, hogy az nem fog menni. Miért? – csodálkozott a misszionárius. „Hát mert Jézus nagy, és vagy a feje, vagy a lába ki fog lógni”. – Nos, Jézust nem így fogadjuk a szívünkbe, hogy összehúzza magát, és ott szép csendben üldögél. Hanem úgy, hogy nagygyá lesz életünkben, s mi engedelmessé válnak neki, például feltámadás után adott parancsának, s hirdetjük az evangéliumot.

Hihetetlen, hogy milyen rest az ember erre. Nem rég beszélgettem valakivel egy csendes-hétfőn. Egy igen szimpatikus, templomos, hívő emberrel. S a beszélgetésben elmondta, hogy egy munkatársa kérdezte tőle, hogy hol lesz a hétfőn, de ő nem vállalta fel, hogy Jézushoz jön. Valahogy kibújt a kérdés elől. – Csodálkoztam. Aztán azt is elmondta, fél attól, hogy ha a kollegái megtudnák, hogy ő keresztyén, mit szólnának. Meg attól is fél, hogy ha tudnák, hogy ő keresztyén, akkor, ha valamit rosszul tesz, akkor Istenre hozna székelyt. „Aha, – mondtam magamban – lám, milyen találékony az ember, ha kibúvót keres Jézus parancsa alól.” De a valóságban nem az ember ilyen találékony, hanem az ördög, aki el akarja zárni az embert az örökélettől. Az egyiket azzal, hogy ne halljon a feltámadás jó híreről, a másikat meg azzal, hogy félelmet ébreszt a szívében, hogy ne merjen engedelmessé válni a halált is legyőző Úrnak, Jézusnak.

De te ne hagyd magad! Ha még csak hallottál a feltámadt Jézusról, de még nem találkoztál vele, ülj le csendben, és kérd tőle kitartóan, hogy közösségével ajándékozzon meg téged. Ha meg már érzed az ő jelenlétét életedben, akkor ne habozz az engedelmissé válni. Hirdesd az evangéliumot: Jézus feltámadt, van számunkra örökélet! – Mond! Te mostanában kinek hirdeted ezt? Szavaiddal kinek a szívében készítetted elő a terepet arra, hogy találkozhasson Jézussal? – Persze tudom, hogy nem egyszerű dolog ez. Gyülekezetünk ezért fog össze és szervez alkalmakat, ahol ezt együtt hirdethetjük, mert közösen és szervezettel ez sokkal könnyebb. De te örömmel fogadod ezeket a gyülekezeti szervezéseket? Te örömmel hívogatsz Alphára, Cursillora, kirándulásra, filmklubba még nem hívó embereket? Vagy inkább csak kritizálsz a gyülekezeti szervezésű alkalmakat, Krisztus hirdetése helyett pedig csak nagy bölcsen hallgatsz? – A feltámadt Jézus parancsa világos: hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Családtagnak és barátoknak, kollegáknak és ismerősöknek, hogy közülük minél többen higgyenek és megkeresztelkedjenek, és a Jézus által szerzett örökéletben ők is részesülhessenek. Az evangélium hirdetése mindenkinek a küldetése, ez a közös küldetésünk nekünk, akik már örömmel valljuk az élet ünnepén, Jézus valóban feltámadott, a halál legyőzött, és vár ránk a boldog, mennyi örökélet. Amen.

1. Milyen érzések lettek úrrá az asszonyokon, miután hallották Jézus feltámadásának hírerét?
 2. Mit tettek az asszonyok, miután hallottak Jézus feltámadásáról?
 3. Mit tett magdalai Mária, miután találkozott a feltámadt Jézussal?
 4. Milyen érzések lettek úrrá a tanítványokon, miután hallották Jézus feltámadásának hírerét?
 5. S hogyan változtak meg a tanítványok, mikor már találkoztak Jézussal? (A konkrét alapigéből ez nem derül ki.)
 6. Milyen parancsot adott Jézus feltámadása után a tanítványoknak?
- a) Mikor hallottál először a feltámadásról? Mit jelentett ez számodra, milyen érzéseket váltott ki belőled?
 - b) Hogyan találtál rá, hogyan találkoztál a feltámadt Jézussal? Változtatott-e ez a találkozás rajtad?
 - c) Szerinted érvényes-e Jézus evangelizálásra indító parancsa rád is? Hogyan próbálsz betölteni? Volt olyan, hogy nehezedre esett felvállalni Jézust?
 - d) Szerinted segítség az, hogy a gyülekezet együttesen is próbál lehetőséget teremteni a bizonyosságtételre? Te hogyan kapcsolódsz be ebbe? A gyülekezet hogyan segíti a te evangelizáló munkádat?
 - e) Jézus feltámadásának híre mit jelent ma a számodra?